

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **F. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2007, č. x, ve znění opravného usnesení ze dne 20. 11. 2007, č. x, řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2010, č. j. 2 Cad 99/2007 – 323, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 4. 2010, č. j. 2 Cad 99/2007 – 335, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2010, č. j. 2 Cad 99/2007 – 323, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 7. 4. 2010, č. j. 2 Cad 99/2007- 335, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městského soudu“) ze dne 17. 3. 2010, č. j. 2 Cad 99/2007 – 323, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 7. 4. 2010, č. j. 2 Cad 99/2007- 335 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 17. 10. 2007, č. x, ve znění opravného usnesení ze dne 20. 11. 2007, pro vady řízení a vrátil věc stěžovatelce k dalšímu řízení. Napadeným a pravomocně zrušeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu.

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, neboť nesouhlasil s tím, jakým způsobem byly pro výpočet důchodu posouzeny dva základní parametry důchodového pojištění, tj. doba pojištění a výše osobního vyměřovacího základu, konkrétně rozporoval nepravdivost údajů v evidenčním listu důchodového pojištění, kvůli němuž mu byla nesprávně započtena doba pojištění, a posouzení průměrného hrubého výdělku v letech 1990 – 1993.

Městský soud zrušil napadené rozhodnutí z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu. V odůvodnění uvedl, že žalobci bylo vyhověno v řízení před Obvodním soudem pro Prahu 1 („OS pro Prahu 1“) ze dne 21. 4. 2009, č. j. 27 C 131/2007 a Ministerstvu zahraničních věcí ČR jako bývalému zaměstnavateli žalobce bylo uloženo vydat žalobci potvrzení o zaměstnání za období od 7. 6. 1990 do 31. 12. 2006. Tento výrok OS pro Prahu 1 byl potvrzen i Městským soudem v Praze v odvolacím řízení rozsudkem ze dne 8. 12. 2009, č. j. 17 Co 350/2009 – 461. Městský soud zároveň zjistil, že mezi výší osobního vyměřovacího základu žalobce za rok 1990 vykázaný zaměstnavatelem Omnipol, a.s. v evidenčním listu důchodového pojištění za rok 1990 a ve mzdovém listě z téhož roku je rozpor. Na základě těchto nových skutečností městský soud

rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí stěžovatelky a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, přičemž zavázal stěžovatelku právním názorem, že je povinna zohlednit dobu pojištění žalobce dle potvrzení vydaného Ministerstvem zahraničí ČR, a dále prokázat a zdůvodnit, jaký vyměřovací základ byl žalobci započítán za rok 1990.

V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku, podané z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], stěžovatelka mj. požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svou žádost odůvodnila tím, že pokud Nejvyšší správní soud zruší napadený rozsudek, jímž bylo rozhodnutí stěžovatelky zrušeno, dostane se věc do stadia nového posouzení žaloby. Pokud by pak v dalším řízení Městský soud v Praze rozhodl opačně, mělo by to za následek, že by původní zrušené rozhodnutí stěžovatelky „obživlo“. Případné nové rozhodnutí stěžovatelky vydané v mezidobí za účelem realizace původního rozsudku krajského soudu by však tímto novým „opačným“ rozsudkem krajského soudu nebylo dotčeno. Nastala by tak situace, v níž by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci. Jelikož se jedná o nežádoucí výsledek, který je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný, došlo by podle stěžovatelky k naplnění pojmu „nenahraditelné újmy“, jejíž vznik je jednou z podmínek přiznání odkladného účinku ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb.

Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelčin návrh **je důvodný**.

Podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom se přiměřeně použijí ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Podmínky přiznání odkladného účinku kasační stížnosti již ve své judikatuře Nejvyšší správní soud několikrát vyložil. Obecně lze konstatovat, že Nejvyšší správní soud vnímá možnost přiznání odkladného účinku jako určitou výjimku z pravidla, že kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona a rozhodnutí krajského soudu napadená kasační stížností jsou tak v zásadě pravomocná a vykonatelná. Dále Nejvyšší správní soud judikoval, že není-li odkladný účinek dán ze zákona, je správní orgán poté, co bylo jeho rozhodnutí zrušeno krajským soudem, povinen pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost (viz blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, přístupné na www.nsssoud.cz). Z tohoto rozhodnutí rovněž vyplývá, že i správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem, či nebyl-li takový účinek vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.

V témže usnesení však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal i na možné negativní dopady, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Nejvyšší správní soud uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí

opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky jsou naplněny. Přitom přihlédl i k tomu, že pokud by Nejvyšší správní soud závěry městského soudu nepotvrdil a v mezidobí by stěžovatelka byla nucena vydat nové rozhodnutí o žádosti o zvýšení důchodu zohledňující nové skutečnosti (čehož se žalobce vehementně domáhá), výrazně by to narušilo právní jistotu žalobce. Zároveň Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se jedná o velmi skutkově i právně komplikovanou věc, která je soudně řešena již několik let a je v zájmu žalobce i v zájmu veřejném, aby věc co možná nejdříve dospěla k finálnímu rozhodnutí, které definitivně vyjasní žalobcovu právní postavení. Nejvyšší správní soud dal tak stěžovatelce za pravdu v tom, že nebezpečí hrozící v případě vydání nového rozhodnutí o žádosti žalobce ještě předtím, než zdejší soud rozhodne o předmětné kasační stížnosti stěžovatelky, naplňuje znaky nenahraditelné újmy. Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se nepřiměřeným způsobem dotýkalo nabytých práv třetích osob či bylo v rozporu s veřejným zájmem.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu